

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Miroslavem Makajevem v právní věci

žalobkyně: **EntryIdea s.r.o.**, IČO 06977405,
sídlem Rybná 716, Praha,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**,
sídlem Zborovská 11, Praha 5,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 10. 2022, č. j. 130227/2022/KUSK,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Mělník (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 28. 2. 2022, č. j. 9216/DSA/22/LUVE (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyně shledána vinnou ze spáchání přestupku provozovatele vozidla dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), neboť v rozporu s § 10 odst. 3 téhož zákona nezajistila, aby při užívání jí provozovaného vozidla byly dodrženy povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Nezjištěný řidič měl porušit povinnost stanovenou v § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, když překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o více než 40 km/hod. Silničním rychloměrem se záznamovým zařízením mu byla naměřena rychlost 97 km/hod. (po odečtení tolerance měřicího zařízení 94 km/hod.), v místě, kde je nejvyšší dovolená

rychlost stanovena na 50 km/hod. Došlo tak k překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci o nejméně 44 km/hod., čímž byla naplněna skutková podstata přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu. Za tento přestupek provozovatele vozidla byla žalobkyni uložena povinnost zaplatit pokutu ve výši 5 000 Kč a podle § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky ve spojení s § 79 odst. 5 správního řádu a § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., kterou se stanoví paušální částka nákladů řízení, ve znění pozdějších předpisů povinnost náhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

2. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální požadavky na ni kladené. Jde tedy o žalobu projednatelnou.
3. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
4. Účastníci na výzvu soudu v poskytnuté lhůtě nesdělili, zda souhlasí, aby bylo ve věci rozhodnuto bez nařízení jednání, proto lze s poukazem na § 51 odst. 1 s. ř. s. mít za to, že souhlas s tímto postupem vyjádřili *implicitě*.

Podstatný obsah správního spisu

5. Správní orgán I. stupně obdržel dne 19. 11. 2020 pod č. j. 66522/DSA/20/MABU Oznámení Městské policie Mělník, ze kterého vyplývá, že nezjištěný řidič dne 13. 11. 2020 v 22:21 hod. v obci Kly, na silnici č. I/9, mezi domy č. p. 135 a č. p. 314, směr jízdy - Mělník řídil motorové vozidlo tovární značky MERCEDES, registrační zn. X a překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o více než 40 km/hod. Silničním rychloměrem se záznamovým zařízením byla vozidlu naměřena rychlost 97 km/hod. (po odečtení tolerance měřícího zařízení 94 km/hod.), v místě kde je nejvyšší dovolená rychlost stanovena na 50 km/hod. Došlo tak k překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci o nejméně 44 km/hod. (po odečtení povinné odchylky měřícího zařízení ve výši ± 3 km/hod). Svým jednáním řidič porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu.
6. Přestupek byl zjištěn úsekovým měřičem rychlosti SYDO TRAFFIC VELOCITY v automatizovaném režimu, používaném bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, kdy projíždějící vozidla jsou na základě veřejnoprávní smlouvy uzavřené s obcí Kly v obou směrech měřena v obci Kly, označené dopravní značkou IZ 4a – Obec a dopravní značkou IZ 4b - Konec obce, na silnici č. I/9, mezi domy č. p. 135 a č. p. 314. Měřený úsek je osazen informativními provozními dopravními značkami č. IP 31a „Měření rychlosti“ a č. IP 31b „Konec měření rychlosti“, a rovněž označen bílými vodorovnými čarami na vozovce.
7. Dalším šetřením došlého oznámení se však správnímu orgánu I. stupně nepodařilo spolehlivě zjistit totožnost pachatele přestupku. Ze spisové dokumentace vyplývá, že žalobkyně v rámci podání vysvětlení určila totožnost řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Správní orgán I. stupně následně zahájil s určeným řidičem řízení o přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 a písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu. Protože se však v přestupkovém řízení nepodařilo spolehlivě prokázat, že se přestupku dopustil skutečně sdělený řidič, bylo následně dne 5. 10. 2021 vydáno usnesení č.j.: 49579/DSA/21/LUVE, kterým bylo řízení

vedené proti sdělenému řidiči podle § 83 odst. 1 ZOP zastaveno, protože spáchání skutku mu nebylo prokázáno.

8. Příkazem ze dne 4. 11. 2021, č. j. 57690/DSA/21/LUVE, byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku provozovatele vozidla dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a byla jí uložena pokuta ve výši 1 700 Kč. Proti tomuto příkazu podala žalobkyně odpor. Tím došlo ke zrušení příkazu a správní orgán I. stupně pokračoval v řízení.
9. Proti prvostupňovému rozhodnutí, kterým byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku provozovatele vozidla dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, podala žalobkyně odvolání obsahově obdobné podané žalobě.
10. V průběhu odvolacího řízení žalovaný doplnil správní spis o článek s názvem „Řidiče v Mělníku hlídá nový radar“, zveřejněný dne 15. 5. 2018 na webu Mělnického deníku, ze kterého je patrné, že radary na měření rychlosti jsou umístěny mj. v obci Kly – při průjezdu obcí. Publikování článku dne 15. 5. 2018 e-mailem potvrdil Petr Koděra, zástupce ředitele redakcí Deníku, VLTAVA LABE MEDIA a.s.
11. Napadeným rozhodnutím žalovaný prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění tohoto rozhodnutí uvedl, že ze spisového materiálu, konkrétně z oznámení přestupku ze dne 16. 11. 2020 vyplývá, že nejvyšší dovolená rychlost v daném úseku je 50 km/h. To samé vyplývá i z obou fotografií-výstupů z měřicího zařízení. Námitky žalobkyně v tomto směru proto žalovaný považuje za účelové a navrhovaný výsledek svědka odmítá pro nadbytečnost. Dále uvedl, že považuje zveřejnění článku na webu Mělnického deníku za vhodný způsob zveřejnění, umožňující široké veřejnosti seznámit se se zveřejněnými informacemi, neboť jde o regionální periodikum přinášející občanům novinky a zprávy z Mělníka a okolí, kam nepochybně lze zařadit i obec Kly, čemuž odpovídá i výkon činnosti Městské policie Mělník na jejím území. Žalovaný dále uvádí, že článek sice byl zveřejněn soukromoprávním subjektem, nicméně z něj není zřejmé, že by obsahoval nepravdivé informace a žalovanému ani není zřejmý logický důvod, proč by měl vydavatel klamat čtenáře zveřejňováním článků týkajících se úseků, ve kterých je prováděno měření rychlosti, aniž by tyto odpovídaly skutečnosti. V článku zveřejněný úsek Kly – při průjezdu obcí, souhlasí se skutečností, nadto žalobkyně neprokázala, že by v průběhu času v daném článku došlo k úpravě nebo změně textu. Žalovaný rovněž uvedl, že rychlost vozidla byla zaznamenána ověřeným měřicím zařízením, které mělo požadované metrologické vlastnosti. Dané měřicí zařízení jako automatizovaný technický prostředek použitý bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích funguje v automatickém režimu bez zásahů obsluhy, proto na něj nelze pohlížet stejně jako na jiná měřicí zařízení, s nimiž obsluha musí manipulovat v souladu s návodem k obsluze, resp. činnost v souladu s návodem k obsluze se na tento automatizovaný technický prostředek nevztahuje, neboť systém začne měřit automaticky a měření i automaticky ukončí. Žalovaný dále uvedl, že vzhledem k tomu, že podezření ze spáchání přestupku oznámila Městská policie Mělník, má za to, že měření rychlosti vozidla bylo zjištěno právě Městskou policií Mělník.

Obsah podání účastníků

12. Žalobkyně namítla, že přetrvávají pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu. Správní orgán I. stupně totiž tvrdil, že v úseku pozemní komunikace, kde měl být spáchán přestupek, platí obecnou právní úpravou stanovená nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h. Žalobkyně oproti tomu tvrdila, že v místě je umístěna dopravní značka B20a stanovující nejvyšší povolenou rychlost na 70 km/h, a své tvrzení navrhovala prokázat ohledáním místa a svědeckou

výpovědi řidiče vozidla. To však žalovaný dílem ignoroval, dílem odmítl s poukazem na nadbytečnost.

13. Žalobkyně rovněž uvádí, že již v odvolání namítala, že správní orgán I. stupně nikterak neprokázal, že by obecní policie uveřejnila informaci o zřízení stálého automatického systému pořizujícího záznam rychlosti, ač takovou povinnost má dle § 24b odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obecní policii“). Žalovaný sice uznal, že ve spisu správního orgánu I. stupně nebyl založen podklad prokazující vhodné uveřejnění informace, avšak jím doplněné podklady – článek, zveřejněný v internetovém periodiku, nadepsaný „Řidiče v Mělníku hlídá nový radar“, ze dne 15. 5. 2018 a písemné vyjádření pana Petra Koděry, zástupce ředitele redakce Deníku, dle kterého byl článek dne 15. 5. 2018 i zveřejněn – dle žalobkyně neprokazují, že informace ve smyslu § 24b odst. 2 zákona o obecní policii byla skutečně v době spáchání přestupku zveřejněna. V internetovém archivu WayBack Machine (archive.org) není tato stránka k danému datu zaznamenána, skutečnost, že by byla tedy již toho data zveřejněna, se jeví jako nevěrohodná; proto žalobce navrhl vyslechnout pana Petra Koděru, což žalovaný neučinil.
14. Žalobce dále argumentuje, že ačkoliv byla rychlost změřena ověřeným rychloměrem, toto nikterak nesouvisí s otázkou, zda předložená fotografie je vskutku tou fotografií, která slouží k dokazování naměřené rychlosti. Žalobce přitom tvrdil, že dle Návodu k obsluze lze naměřenou rychlost dokazovat jen a pouze sadou dvou fotografií, na kterých je vozidlo zachyceno, kterak přejíždí bílou příčnou čáru, vyznačenou na vozovce. Jinak řečeno, rychloměr byl ověřen, což znamená, že za splnění Návodu k obsluze měří správně, tedy, že spolehlivé je takové měření, z něž je předložen k důkazu právě takový výstup, o kterém Návod k obsluze konstatuje, že jde o výstup, kterým se naměřená rychlost dokazuje.
15. Žalobkyně se dále domnívá, že nebylo prokázáno, že by rychlost měřila policie či obecní policie. Žalobkyně v řízení namítla, že ve spise je sice založeno oznámení o přestupku, ze kterého se podává, že městská policie oznamuje přestupek, avšak to neznamená, že by městská policie též provedla měření.
16. Ve zbývajících částech písemného podání, v němž je obsažena výše specifikovaná žaloba, vyjadřuje žalobkyně nesouhlas se zveřejněním svých osobních údajů, jakož i osobních údajů svého zástupce, a dále se zveřejněním tohoto rozsudku na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu.
17. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout. Žalovaný předně zdůraznil, že v projednávané věci je posuzován přestupek provozovatele vozidla. Žalovaný dále uvedl, že záznam byl pořízen statickým rychloměrem v „obci Kly, na silnici č. I/9, mezi domy č. p. 135 a č. p. 314, směr jízdy – Mělník“, tedy v intravilánu obce, kde je úprava nejvyšší povolené rychlosti upravena zákonem, nikoliv místním dopravním značením. Žádná námitka žalobkyně v řízení nebyla námitkou „objektivně“ vyvolávající pochybnosti o místu a správnosti měření.
18. K námitce, že nebyla splněna podmínka zveřejnění informace o pořizování záznamu automatickým technickým prostředkem, žalovaný uvedl, že ve správním spise je založeno pravomocné rozhodnutí o dopravním značení informativními provozními dopravními značkami č. IP 31a „Měření rychlosti“ a č. IP 31b „Konec měření rychlosti“, a rovněž označen bílými vodorovnými čarami na vozovce. Potvrzení obce o skutečnosti, že nedošlo k poškození nebo zničení dopravního značení. Ve správním spise je založeno rozhodnutí PČR o stanovení, resp. prodloužení, úseku pro měření rychlosti v obci Kly. Ve spise je

založena veřejnoprávní smlouva o výkonu činnosti Městské policie Mělník na území obce Kly. Žádná námitka žalobkyně v řízení nebyla námitkou „objektivně“ vyvolávající pochybnosti o místu a správnosti měření.

19. Žalovaný rovněž uvedl, že v případě překročení nejvyšší povolené rychlosti se spáchaný skutek dokazuje primárně listinou o naměřené rychlosti vozidla, nikoliv svědectvím policistů. Pokud je silniční rychloměr přezkoušen, má se zato, že chybné měření vyloučí.
20. Žalovaný dále uvedl, že měření rychlosti bylo provedeno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Jedná se o technický prostředek trvale nainstalovaný a zpravidla (nikoliv však výlučně) pevně zabudovaný na určitém místě, který nevyžaduje přítomnost obsluhujícího personálu. Takové měřidlo je obsluhou toliko umístěno, nainstalováno, případně spuštěno, avšak samotné měření již probíhá automaticky bez toho, aby obsluha takové zařízení ovládala. Charakter automatu je tak dán automatizovaným měřením, které probíhá bez vlivu obsluhy. Jediným dělícím kritériem je tedy režim měření, kdy v případě automatického jsou snímána veškerá projíždějící vozidla a zaznamenávána jejich rychlost. Jak již z názvu vyplývá měření rychlosti je prováděno bez obsluhy, a výsledky měření – validní měření jsou předány příslušnému orgánu oprávněnému měření rychlosti provádět. Ve správním spise je založeno rozhodnutí PČR o stanovení, resp. prodloužení, úseku pro měření rychlosti v obci Kly. Ve spise je založena veřejnoprávní smlouva o výkonu činnosti Městské policie Mělník na území obce Kly. Oprávnění k měření rychlosti obecní policií vyplývá přímo ze zákona. Ze správního spisu je nesporné, že k měření byla oprávněna Městská policie Mělník.
21. V replice k vyjádření žalovaného žalobkyně neuvedla argumentaci nad rámec podané žaloby.

Posouzení žalobních bodů

22. Soud uvážil k námitkám uvedeným v jednotlivých částech žaloby takto:

Úprava nejvyšší dovolené rychlosti

23. Jak soud uvedl již v narační části rozsudku, žalobkyně uvedla, že správní orgán I. stupně učinil nesprávné skutkové zjištění, neboť v inkriminovaném úseku pozemní komunikace neplatí obecná zákonná úprava nejvyšší povolené rychlosti v obci (50 km/h). Žalobkyně tvrdila, že dopravní značka B20a údajně dovoluje účastníkům silničního provozu jezdit v daném místě rychlostí až 70 km/h. Proto dle žalobkyně k žádnému protiprávnímu jednání spočívajícímu v překročení nejvyšší dovolené rychlosti nedošlo. K prokázání této skutečnosti žalobkyně navrhla provést důkaz ohledáním místa a svědeckou výpověď řidiče vozidla. Sama však žádný důkaz o stanovení takovéto místní úpravy nedoložila (např. fotografii zmiňované dopravní značky z místa samého). Žalobkyně tedy *de facto* „nadhodila“ tvrzení a po žalovaném požadovala, aby pravdivost tohoto tvrzení za pomoci navrženého důkazu prověřil.
24. Soud považuje za vhodné na tomto místě předně připomenout, jakým způsobem je aplikována zásada oficiality v přestupkovém řízení. Tato zásada znamená, že důkazní břemeno tíží správní orgán. Avšak pokud je tvrzením obviněného z přestupku některý z důkazů zpochybněn, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu a je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal. Jakákoliv ničím nepodložená spekulativní námitka či hypotéza ze strany přestupce neznamena, že by správní orgán měl aplikovat tuto zásadu tak, že by provedl rozsáhlé dokazování za účelem v podstatě vyvrácení takových spekulativních námitek a hypotéz, tj. že by každé takové tvrzení musel dokazovat správní orgán, což by vedlo ke zcela absurdním situacím (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013 - 35; a ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 45/2013 - 39).
25. V daném případě není mezi stranami sporné, že se úsek pozemní komunikace, kde mělo dojít ze strany nezjištěného řidiče k překročení nejvyšší povolené rychlosti, nachází v obci. Lze proto mít za to, že v tomto úseku platilo omezení rychlosti na 50 km/h, vyplývající z obecné zákonné úpravy (§ 18 odst. 4 zákona o silničním provozu). Zpochybňuje-li přitom žalobkyně tvrzení správních orgánů, že v inkriminovaném úseku platilo takovéto standardní omezení rychlosti, je – ve smyslu shora uvedené judikatury – na ní, aby své tvrzení prokázala. Tedy aby nejen tvrdila, ale i osvědčila, že v daném úseku platila jiná úprava nejvyšší povolené rychlosti, tj. úprava umožňující účastníkům silničního provozu jezdit rychlostí vyšší (§ 18 odst. 7 zákona o silničním provozu). Soud je názoru, že pokud správní orgány uvádějí, že taková místní úprava (zvyšující nejvyšší dovolenou rychlost) v měřeném úseku neexistuje, nebylo by spravedlivé po nich požadovat, aby tuto negativní skutečnost prokazovaly a obstarávaly důkazy o její neexistenci. Namítá-li tedy žalobkyně v žalobě, že žalovaný neprovedl jí navržené důkazy, uvádí soud, že to byla právě žalobkyně, kdo měl ke svému tvrzení o místní úpravě nejvyšší dovolené rychlosti připojit důkazy (nikoliv toliko důkazy navrhopat). Nevyhověl-li tedy žalovaný požadavku žalobkyně, která zpochybnila platnost obecné právní úpravy, provést ohledání místa, nepochybil, neboť důkazní břemeno v takovém případě tížilo žalobkyni.

Splnění podmínek dle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii

26. Žalobkyně dále namítá, že správní orgány neprokázaly, že by Městská policie Mělník zveřejnila vhodným způsobem informaci o zřízení automatického systému pořizujícího záznam rychlosti.
27. Dle § 24b odst. 1 zákona o obecní policii „[o]becní policie je oprávněna, je-li to potřebné pro plnění jejích úkolů podle tohoto nebo jiného zákona, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy z míst veřejně přístupných, popřípadě též zvukové, obrazové nebo jiné záznamy o průběhu zákroku nebo úkonu.“
28. Dle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii „[j]sou-li k pořizování záznamů podle odstavce 1 zřízeny stálé automatické technické systémy, je obecní policie povinna informace o zřízení takových systémů vhodným způsobem uveřejnit.“
29. K povinnosti uveřejnit informace o zřízení stálého automatického systému se v komentářové literatuře uvádí, že „[z]ákon již dále nestanoví, jakým vhodným způsobem se má tato informace zveřejnit. Zda postačuje zveřejnění ve sdělovacích prostředcích, na úřední desce, na informativních značkách při vjezdu do obce nebo např. na webových stránkách obce, není stanoveno“ (srov.: Vetešník, P., Jemelka, L.: *Zákon o obecní policii. Komentář*. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019).
30. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře dovedl, že z hlediska naplnění požadavků § 24b odst. 2 zákona o obecní policii nestačí provést důkaz toliko vytištěným historickým obsahem webových stránek, nýbrž je třeba rovněž prokázat, že předmětná informace byla uveřejněna přede dnem spáchání přestupku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2011, č. j. 1 As 33/2011 - 58, ze dne 8. 10. 2020, č. j. 1 As 247/2020 - 45, bod 16, ze dne 18. 6. 2020, č. j. 4 As 104/2020 - 38, bod 27, či ze dne 3. 12. 2020, č. j. 7 As 177/2019 - 35, bod 19).
31. Žalovaný do správního spisu článek s názvem „Řidiče v Mělníku hlídá nový radar“, zveřejněný dne 15. 5. 2018 na webu Mělnického deníku, ze kterého je patrné, že radary na měření rychlosti jsou umístěny mj. v obci Kly – při průjezdu obcí. Publikování článku dne 15. 5. 2018 e-mailem potvrdil Petr Koděra, zástupce ředitele redakcí Deníku, VLTAVA LABE MEDIA a.s. Žalobkyně však namítá, že vzhledem k tomu, že v internetovém archivu WayBack Machine (archive.org) není tato stránka k danému datu zaznamenána, skutečnost, že by byla tedy již toho data zveřejněna, se jeví jako nevěrohodná; proto žalobce navrhl vyslechnout pana Petra Koděru, což žalovaný neučinil. Tomuto tvrzení však soud nemůže přisvědčit. Je sice pravdou, že článek z Mělnického deníku žalovaný provedl jako důkaz zjevně až dlouho poté, co byl přestupek spáchán a že snímek zachycuje stav webových stránek aktuální ke dni provedení snímku (12. 5. 2021), nicméně i tak lze předpokládat, že článek datovaný dnem 15. 5. 2018 se v uvedené dobu na uvedených stránkách nacházel – což ostatně potvrdil i zástupce vydavatele. Žalobkyně pak proti výše uvedenému nabízí pouze spekulaci opřenu o skutečnost, že danou internetovou stránku nedohledala v internetovém archivu WayBack Machine. Soud však konstatuje, že indexování internetových stránek se neřídí žádnými pevnými pravidly a (jak sama žalobkyně poukazuje) není nikterak neobvyklé, že zatímco některé stránky jsou indexovány několikrát denně, u jiných dochází k indexaci pouze jednou za několik let. Soud pokládá za extrémně nepravděpodobné, že by článek byl na příslušný server vložen „zpětně“ a pochybnosti žalobkyně pokládá za ryze účelové.

32. Soud je proto názoru, že žalovaným do správního spisu založený důkaz je způsobilý osvědčit naplnění povinnosti obecní policie dle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii, neboť prokazuje, že došlo k uveřejnění informace před spácháním přestupků, a to minimálně na webových stránkách Mělnického deníku. Jak ze shora citované judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, takovéto zveřejnění informace lze považovat za vhodné ve smyslu § 24b odst. 2 zákona o obecní policii. Jelikož žalobkyně výše uvedené nijak relevantně nezpochybnila, pokládá soud ve shodě se správními orgány její důkazní návrh na výslech zástupce vydavatele za nadbytečný. Žalobní bod není důvodný.

Správnost měření a měření obecní policií

33. Žalobkyně namítá, že ačkoliv byla rychlost změřena ověřeným rychloměrem, toto nikterak nesouvisí s otázkou, zda předložená fotografie je vskutku tou fotografií, která slouží k dokazování naměřené rychlosti. Žalobce přitom tvrdil, že dle Návodu k obsluze lze naměřenou rychlost dokazovat jen a pouze sadou dvou fotografií, na kterých je vozidlo zachyceno, kterak přejíždí bílou příčnou čarou, vyznačenou na vozovce. Jinak řečeno, rychloměr byl ověřen, což znamená, že za splnění Návodu k obsluze měří správně, tedy, že spolehlivé je takové měření, z něž je předložen k důkazu právě takový výstup, o kterém Návod k obsluze konstatuje, že jde o výstup, kterým se naměřená rychlost dokazuje. Rovněž namítá, že nebylo prokázáno, kdo měření prováděl.
34. Například v rozsudku ze dne 13. 12. 2017, č. j. 7 As 304/2017 - 41, Nejvyšší správní soud uvedl, že „z judikatury zdejšího soudu vyplývá, že je-li pro dané měřicí zařízení vydáno ověření ve smyslu § 7 odst. 1 vyhlášky č. 262/2000 Sb., a toto ověření je platné, lze presumovat správnost měření daného přístroje, přičemž je irrelevantní, že došlo k výměně pneumatik (na měřicím vozidle Českého metrologického institutu, na němž byl umístěn etalonový rychloměr – doplněno soudem)“. Stejně tak v rozsudku ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 101/2016 - 77, se Nejvyšší správní soud vyslovil tak, že „[m]ěřicí zařízení bylo ověřeno metrologickým ústavem v souladu se zákonem o metrologii. Proto platí, že měřicí zařízení bylo schopné správně změřit rychlost vozidla. Ověřovací list je přitom veřejnou listinou, u níž se presumuje správnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013 - 35)“. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2016, č. j. 6 As 210/2016 - 41, je pak vyjádřen závěr, že „podle konstantní soudní judikatury je pro věc klíčové, že důkaz o rychlosti byl pořízen radarem, který splňoval všechny zákonné požadavky a současně byl v souladu se zákonem o metrologii ověřen (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. srpna 2011, č. j. 1 As 42/2011 - 115)“.
35. Aplikováno na nyní posuzovanou věc, soud ověřil, že ve správním spise je založen ověřovací list použitého měřicího zařízení. Z něj především plyne, že v době měření rychlosti byl aktuální a osvědčoval správnou funkci měřidla. Současně z jeho obsahu vyplývá, že ověření proběhlo i v návaznosti na státní etalony délky a času. Je tedy zjevné, že bylo ověřeno i to, že měřicí zařízení je kalibrováno na měření délky a času, tedy veličin potřebných pro stanovení správné průměrné rychlosti projíždějících vozidel. Dále je v ověřovacím listu uvedeno, podle jakého metrologického předpisu byl rychloměr zkoušen, a to se závěrem, že rychloměr má požadované metrologické vlastnosti a lze jej používat pro měření rychlosti silničních vozidel. S ohledem na skutečnosti vyplývající z citované veřejné listiny do správního spisu založené má soud za prokázané, že rychlost žalobkyní provozovaného vozidla byla změřena bezvadně. Ostatně, pokud tomu tak nebylo, výsledek měření by byl „anulován“ a nebyl by vůbec zaznamenán (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2018, č. j. As 152/2017-30). Pokud jde o otázku, kdo měření prováděl, soud uvádí,

že rychloměr funguje automaticky – nikdo konkrétní jej tedy neobsluhuje a výstupy z něj (správná měření) jsou zasílány příslušnému orgánu. Jelikož v projednávané věci oznamovala přestupek Městská policie Mělník, která je rovněž oprávněna (což žalobkyně nepochybně) v daném místě měření provádět, má soud za nepochybné, že měření bylo „prováděno“ městskou policií Mělník. Soud zde znovu zdůrazňuje specifickou povahu automatických měřících zařízení **bez obsluhy**, která nejsou obsluhována žádnou konkrétní osobou a sama exportují správná měření. Žalobní bod není důvodný.

Nesouhlas žalobkyně a jeho bývalého právního zástupce se zveřejňováním osobních údajů

36. V samém závěru žaloby projevila žalobkyně nesouhlas se zveřejňováním jejích osobních údajů a osobních údajů jejího (bývalého) zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a navrhla naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci. Vzhledem k tomu, že není tato argumentace směřována zdejšímu soudu, soud se jí nezabýval.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

37. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
38. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 22. května 2023

Mgr. Miroslav Makajev, v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: V. N.

